

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

Кривулін Ю.А.

здобувач вищої освіти;

Журавель О.А.

старший викладач,

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

СПОСОБИ ЗАТРИМАННЯ ОДНИМ ПОЛІЦЕЙСЬКИМ, А ТАКОЖ У СКЛАДІ НАРЯДУ

При виконанні оперативних завдань працівникам Нацполіції нерідко доводиться вступати в поєдинок з правопорушником або злочинцем, а перемога поліцейського в ньому залежить від їх уміння застосовувати способи затримання.

У реальних ситуаціях при подачі всі зусилля повинні бути спрямовані на досягнення мети в найкоротший спосіб з мінімальними витратами часу і зусиль. Частіше прийоми затримання застосовують у разі раптового нападу, коли застосування зброї неможливе або недоцільне.

Тактика застосування прийомів залежить від конкретних обставин, в яких вони використовуються, від ступеня підготовки поліцейських, а також від знання різного роду прийомів, які може використовувати правопорушник.

Методика затримання використовується для затримання правопорушника та припинення його протиправних дій у разі опору, невиконання вимог правоохоронця.

Затримання здійснюється несподівано і ґрунтується на:

- нанесенні розслаблюючого удару;
- зняття правопорушника з рівноваги;
- хворобливий прийом;
- захоплення;

– заняття на завершальному етапі прийняття такої позиції по відношенню до правопорушника, виключаючи будь-який опір з його боку [1, с. 14].

Затриманням закінчуються прийоми практично на всіх розділах спеціальної підготовки: звільнення від захоплень, захист від ударів беззбройного та озброєного злочинця, захист від погрози вогнепальною зброєю.

При затриманні правопорушника одним працівником доцільно напасти на нього раптово. Перед нападом необхідно оцінити статуру затриманого правопорушника, готовність правопорушника до опору.

Від цього залежить правильний вибір прийому і успіх затримання. Затримання обов'язково повинно починатися з підготовчої (відволікаючої) дії. Його мета – відвернути увагу кривдника, змусити його зайняти позу, зручну для виконання обраного прийому, і на короткий час обмежити можливість опору. Відволікання ефективні лише тоді, коли вони несподівані та інтенсивні.

Тактика правоохоронців щодо затримання злочинців полягає в тому, що бійці таких підрозділів можуть успішно виконувати свої функціональні обов'язки та ефективно вирішувати бойові завдання лише за умови дотримання таких вимог: дії мають бути несподіваними та агресивними для противника; швидкість виконання повинна бути максимальною, але не на шкоду точності і влучності; несподіваність дій має бути забезпечена маневром [2, с. 29].

У разі переслідування двома поліцейськими одного і того ж правопорушника вони не повинні бігати один за одним, між ними має бути дотриманий великий інтервал [3, с. 8]. Співробітник, закріплюючись попереду колеги, повинен бути збоку від нього на одному з флангів.

Підсумовуючи вищесказане, слід зазначити, що для поліцейських затримання є найнебезпечнішою ситуацією у службовій діяльності, а успішно виконувати завдання із затримання правопорушників та доставлення їх до територіальних відділів поліції можуть лише працівники Національної поліції належної фізичної підготовки, які вільно володіють професійно важливою тактикою затримання правопорушника як одним поліцейським, так і у складі наряду Національної поліції.

Список використаних джерел:

1. Застосування больових прийомів під час затримання правопорушника [Текст] : метод. рек. / [В. В. Білик, В. В. Бондаренко, Н. Ю. Худякова та ін.]. Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2021. 75 с.

2. Тьорло О. І. Організація фізичної підготовки з особовим складом підрозділів Національної поліції України: методичні рекомендації для самостійної роботи. Львів : ЛьвДУВС, 2021. 35 с.

3. Бондаренко В. В. Модель фізичної підготовленості працівників підрозділів патрульної поліції. *Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. Серія № 15 «Науково-педагогічні проблеми фізичної культури (фізична культура і спорт)»* 2017. Вип. 12 (94) 17. С. 8–11.